

Het aardekind

Toen het stil werd op de aarde besloten de bloemen te gaan bloeien en de lente begon.

Nadat de narcissen hun gele trompetters hadden laten zien braken de rozerode knoppen van de Camelia open. De lucht was strakblauw, geen vliegtuig meer te bekennen. De vogels scharrelden tussen de laatste knisperende herfstbladeren en een enkele bij zoemde rond.

De lucht was schoon en fris toen het aardekind de natuur in rende. Je kon zijn blote voeten horen wanneer ze op het droge gras stapten en zijn ademhaling die licht versneld was. Hij rende op de heester af met de rode takken en brak er een aantal af. Het waren mooie twijgen die soepel genoeg waren om een kroon van te maken die hij, na wat handig vlechten, op zijn bruine korte haren zette. Zo, dat was een goed begin; deze stilte vroeg om gekroonde kinderen.

Als de mens stil is dan kun je de aarde weer horen. Het was een vreemde gewaarwording toen de mensen gevraagd werden binnen te blijven en de straten leeg bleven. De poes van de burens liet zich normaal niet zien maar lag de eerste middag al lui midden op het warme asfalt alsof ze niet anders gewend was en het leek wel of er opeens meer vogels in de tuin waren. Het aardekind moest wennen. Het liefste ging hij toch gewoon naar school, naar de voetbal en boeken lenen in de bibliotheek, maar dat zat er van de ene op de andere dag niet meer in. Hij moest thuisblijven, bij zijn ouders en broertje, en dat voor minstens een maand.

Terwijl hij de kroon op tafel legde prikte hij wat bloemen tussen de rode takken. Uit een tijdschrift knipte hij een vlinder en plakte die erbij. Het zou een heuse aardekind-kroon worden.

Hij was na enkele dagen zelf ook stiller geworden, rustiger. Hij kon lang aan de tafel in de keuken zitten en door de grote ramen naar buiten kijken of hij iets zag bewegen; de wind, de kleine hagelsteentjes die ondanks dat het eind maart was nog uit de hemel vielen en af en toe een poep van een overvliegende duif die op het terras kletste. Alles wat met de aarde gebeurt, gebeurt ook met de kinderen van de aarde. Deze gedwongen periode van quarantaine zou voor de aardejongen een periode van bezinning worden. Een periode waarin hij zich realiseerde dat de wereld waarin hij geboren was drukker en drukker was geworden; misschien wel drukker dan goed voor de aarde was. Je hoefde niet volwassen te zijn om te weten dat er dagelijks files waren, dat het leven jachtig was en dat je altijd van het een naar het ander moest, dat er veel vervuiling was en dat er veel ziekten waren en stress onder de mensen. Na enkele dagen wennen vond het kind het eerlijk gezegd wel lekker, die rust. Hij begon te genieten van de dagen waarop hij geen vaste plannen had, hij vond het fijn dat er geen verkeer was en hij miste de vliegtuigen helemaal niet. Hij ontwikkelde nieuwe manieren om te zijn en had genoeg aan zichzelf.

Ergens wist het aardekind dat het leven intelligent is en de dingen niet zonder reden gebeuren. Er was een tijd aangebroken voor de kinderen van de aarde om op te staan in deze nieuwe ontwikkelingen, en de mensen te helpen transformeren in deze overgang. Bezinning, rust, zuiverheid, verstillings, dat waren de woorden die bij hem opkwamen, dat was wat belangrijk zou zijn voor de toekomst. De aardekinderen worden diep bemind door hun ouders en alle voorouders. Deze gaven hen alle liefde van de wereld en leerden hen dat ze geboren zijn om goed te doen.

Hij vouwde zijn handen terwijl diepe nieuwe inzichten als vogels op zijn kroon afkwamen. Hij rechtte zijn rug, duwde zijn schouders naar achteren en keek recht vooruit in de wereld. Ze blijft een mooie plaats en er is veel goeds, ondanks alles.

Natuurlijk wist het kind ook van het donkere woud met hoge boomtoppen en wilde dieren. De dichte begroeiing staat symbool voor het leven waaruit alles verschijnt, er is daar tegenslag te bespeuren en beproevingen vinden plaats in dit oerbos waar je ook als kind je donkere schaduw tegen kunt komen.

De aardekinderen kwamen vanaf dit moment echter allemaal naar de randen van de bossen en keken uit over de vlaktes.

En hun stemmen klonken en verzamelden zich tot ze overal hoorbaar waren.

Zij zongen:

“De natuur is het begin van alles en verdient respect. De aarde zal haar kinderen sparen en zij zullen beschermd worden door alles wat kleur heeft en licht; bloemen, insecten, vogels en planten, de zon en de maan, de sterren en de liefde. Helderrood, geel en groen zal hen de kracht geven om hun eigen warme licht te laten stralen en donkere koude boswinden te verjagen. Het zal prachtig zijn. Alle aardekinderen zullen hun hart voelen en de aarde zal helen.

Leef, aardekind, leef dit leven zoals je bestemd bent te doen. Breng vrede, breng schoonheid, breng liefde en deel jouw bijzondere gaven. Creëer nieuwe manieren om te leven, nieuwe dromen, nieuwe toekomstbeelden.

Het is jouw tijd, aardekind, bloei en straal.”

Tekst bij het schilderij Earth Child, Ilse Wielage, april 2020